

สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาลักษณะมุ่งอนาคตของนักศึกษามหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
2. เพื่อเปรียบเทียบลักษณะมุ่งอนาคตของนักศึกษามหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
จำแนกตามเพศ ชั้นปีที่ศึกษา และคณะวิชา

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2542 ที่ได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิชนิดที่เป็นสัดส่วน
(Proportionate Stratified Random Sampling) จำนวนทั้งสิ้น 512 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน
ตอนที่ 1 สอบถามลักษณะทั่วไปของนักศึกษา ได้แก่ เพศ ชั้นปีที่ศึกษา คณะ/สาขาวิชา
ตอนที่ 2 แบบสอบถามคุณลักษณะ 3 ด้าน คือความสามารถคาดการณ์ไกล ความสามารถวางแผน
และความสามารถควบคุมตนเอง จำนวนรวมทั้งสิ้น 60 ข้อ

วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ติดต่อเลขานุการคณะ/ หัวหน้าสาขาวิชา เพื่อนำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลกับ
นักศึกษา
2. เตรียมแบบสอบถามให้เพียงพอกับจำนวนนักศึกษา ที่จะเก็บข้อมูลในแต่ละครั้ง
วางแผนการเก็บข้อมูล รวมทั้งหาผู้ช่วยในการดำเนินการเก็บข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยได้ชี้แจงการปฏิบัติในการ
ดำเนินการเก็บข้อมูลจนเข้าใจเป็นอย่างดี
3. อธิบายให้นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เข้าใจวัตถุประสงค์ และผลประโยชน์ที่
ได้รับจากการทำแบบสอบถาม

4. อธิบายให้นักศึกษาเข้าใจวิธีการทำแบบสอบถาม
5. นำผลมาตรวจให้คะแนนและวิเคราะห์ค่าสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐาน

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 512 คน เป็นเพศชาย 135 คน คิดเป็นร้อยละ 26.40 เพศหญิง 377 คน คิดเป็นร้อยละ 73.60 โดยเป็นนักศึกษาระดับปีที่ 1 จำนวน 12 คน ชั้นปีที่ 2 จำนวน 137 คน ชั้นปีที่ 3 จำนวน 134 คน ชั้นปีที่ 4 จำนวน 117 คน และชั้นปีที่ 5 จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 21.90, 26.80, 26.20, 22.90 และร้อยละ 2.30 ตามลำดับ

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการจัดการมากที่สุด จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 12.30 รองลงมาคือสาขาวิชาการบัญชี จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 11.90 ส่วนสาขาวิชาที่นักศึกษาน้อยที่สุดคือสาขาวิชานาฏศิลป์สิ่งแวดล้อม จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 1.60

2. ค่าสถิติพื้นฐานของแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต

ค่าเฉลี่ยของแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตรายด้านและรวมทั้งฉบับมีค่าตั้งแต่ 3.74 ถึง 3.89 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน มีค่าตั้งแต่ .31 ถึง .38 ค่าสัมประสิทธิ์ของการกระจายมีค่าตั้งแต่ 8.09 ถึง 9.84 เมื่อพิจารณาทางด้านพบว่าด้านความสามารถคาดการณ์ไกลมีค่าเฉลี่ยสูงสุด และด้านความสามารถควบคุมตนเองมีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด

สำหรับคุณภาพด้านความเชื่อมั่นของแบบสอบถามรวมทั้งฉบับมีความเชื่อมั่นเท่ากับ .9045 เมื่อพิจารณาทางด้านพบว่ามีความเชื่อมั่นตั้งแต่ .7331 ถึง .8497 โดยด้านความสามารถวางแผนมีความเชื่อมั่นสูงสุด และด้านความสามารถควบคุมตนเอง มีความเชื่อมั่นต่ำสุด

3. ลักษณะมุ่งอนาคตของนักศึกษา มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

ลักษณะมุ่งอนาคตของนักศึกษามหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ พบว่าค่าเฉลี่ยของลักษณะมุ่งอนาคตจำแนกตามเพศ พบว่า เพศหญิง มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าเพศชาย โดยมีค่าเท่ากับ 3.8375 และ 3.8073 ตามลำดับ โดยมีระดับลักษณะมุ่งอนาคตอยู่ในระดับมาก เมื่อศึกษาค่าเฉลี่ยลักษณะมุ่งอนาคตจำแนกตามชั้นปีพบว่า มีค่าตั้งแต่ 3.7350 ถึง 4.0972 โดยชั้นปีที่ 5 มีค่าเฉลี่ยสูงสุด และชั้นปีที่ 2 มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด โดยมีระดับลักษณะมุ่งอนาคตอยู่ในระดับมากทุกชั้นปี

เมื่อศึกษาลักษณะมุ่งอนาคตของนักศึกษาจำแนกตามสาขาวิชา พบว่ามีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.59 ถึง 3.99 โดยสาขาวิชาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ สาขาวิชานาฏศิลป์สิ่งแวดล้อม และสาขาวิชาที่มีค่า

เฉลี่ยน้อยที่สุด คือสาขาวิชาเทคนิคการแพทย์ โดยทุกสาขาวิชามีลักษณะมุ่งอนาคตอยู่ในระดับมาก ทุกสาขาวิชา โดยในภาพรวมทั้งมหาวิทยาลัยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.83 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .31

หากศึกษาลักษณะมุ่งอนาคตรายด้านพบว่า ค่าเฉลี่ยของความสามารถคาดการณ์ไกล ของนักศึกษามีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.62 ถึง 4.03 โดยสาขาวิชาอาชีวอนามัยและความปลอดภัยมีค่าเฉลี่ยสูงสุด และสาขาวิชากายภาพบำบัด มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด เมื่อพิจารณาภาพรวมทั้งมหาวิทยาลัยพบว่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.89 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .35 ทั้งนี้ความสามารถคาดการณ์ไกลของนักศึกษาทุกสาขาวิชาอยู่ในระดับมาก

ลักษณะมุ่งอนาคตด้านความสามารถวางแผนพบว่า มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.57 ถึง 4.00 โดยสาขาวิชาพยาบาลศาสตร์มีค่าเฉลี่ยสูงสุด และสาขาวิชาเทคนิคการแพทย์มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด เมื่อพิจารณาภาพรวมทั้งมหาวิทยาลัยพบว่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.86 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .38 ทั้งนี้ความสามารถวางแผนของนักศึกษาทุกสาขาวิชาอยู่ในระดับมาก

ลักษณะมุ่งอนาคต ด้านความสามารถควบคุมตนเอง พบว่ามีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.47 ถึง 4.03 โดยสาขาวิชาอนามัยสิ่งแวดล้อมมีค่าเฉลี่ยสูงสุด และสาขาวิชากายภาพบำบัดมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด เมื่อพิจารณาภาพรวมทั้งมหาวิทยาลัยพบว่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.74 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .36 ทั้งนี้ความสามารถควบคุมตนเองของนักศึกษาทุกสาขาวิชาอยู่ในระดับมาก

4. การเปรียบเทียบลักษณะมุ่งอนาคตของนักศึกษามหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ การเปรียบเทียบลักษณะมุ่งอนาคตของนักศึกษามหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ จำแนกตามเพศ พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

การเปรียบเทียบลักษณะมุ่งอนาคตของนักศึกษามหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ จำแนกตามชั้นปี พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ชั้นปีที่ 5 มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ชั้นปีที่ 2 มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ได้ทำการเปรียบเทียบรายคู่ โดยวิธีทดสอบของเซฟเฟ พบว่ามีค่าเฉลี่ย 5 คู่ ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือชั้นปีที่ 3 กับชั้นปีที่ 5, ชั้นปีที่ 2 กับชั้นปีที่ 5, ชั้นปีที่ 3 กับชั้นปีที่ 1, ชั้นปีที่ 2 กับชั้นปีที่ 1, และชั้นปีที่ 2 กับชั้นปีที่ 4 ส่วนค่าเฉลี่ยคู่อื่น ๆ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

การเปรียบเทียบลักษณะมุ่งอนาคตของนักศึกษามหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ จำแนกตามคณะวิชาพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยสาขาวิชาเภสัชศาสตร์มีค่าเฉลี่ยสูงสุด และสาขาวิชาเทคนิคการแพทย์มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ได้ทำการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีการทดสอบของเซฟเฟ พบว่ามีค่าเฉลี่ยรายคู่ 5 คู่ ที่แตกต่างกันอย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ คณะเภสัชศาสตร์ สูงกว่าคณะกายภาพบำบัด คณะเภสัชศาสตร์ สูงกว่าคณะเทคนิคการแพทย์ คณะพยาบาลศาสตร์สูงกว่าคณะเทคนิคการแพทย์ คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์และสวัสดิการสังคมสูงกว่าคณะเทคนิคการแพทย์ คณะบริหารธุรกิจสูงกว่าคณะเทคนิคการแพทย์ ส่วนค่าเฉลี่ยคู่อื่น ๆ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

อภิปรายผล

จากการวิจัยครั้งนี้สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. นักศึกษาเพศหญิง และเพศชายมีลักษณะมุ่งอนาคตในระดับที่แตกต่างกัน ซึ่งพบว่าไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อ 1 ที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เพราะค่าเฉลี่ยของระดับมุ่งอนาคตของเพศชาย และเพศหญิงมีค่าใกล้เคียงกันมากคือ 3.8073 และ 3.8375 ตามลำดับ ที่เป็นเช่นนี้ผู้วิจัยคิดว่าในสภาพสังคมปัจจุบันอยู่ในยุคของข้อมูลและข่าวสารซึ่งเชื่อมโยงถึงกันทั่วโลก การติดต่อสื่อสารรวดเร็วมากขึ้น ด้วยเทคโนโลยีสมัยใหม่ส่งผลทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทุกด้านอย่างรวดเร็วมาก ดังนั้นเพื่อให้สามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ทุกคนในสังคมจึงต้องมีคุณลักษณะในการปรับตนเองตามความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นและควบคุมการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่เกิดขึ้นให้เป็นไปอย่างเหมาะสม (กล้า สมตระกูล 2536 : 62) ซึ่งทั้งนี้คุณลักษณะดังกล่าวระหว่างนักศึกษาเพศชายและเพศหญิงของมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ คงไม่แตกต่างกันเพราะต่างก็อยู่ในยุคของข้อมูลและข่าวสารสังคมคล้ายคลึงกัน ผลการวิจัยที่ได้ครั้งนี้พบว่าเพศหญิงและเพศชายมีลักษณะมุ่งอนาคตในระดับที่ไม่แตกต่างกันซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของพนิดา สิ้นสุวรรณ (2531 : 91) ที่ว่าลักษณะมุ่งอนาคตของครูสังคมศึกษาเพศชายกับเพศหญิงมีลักษณะมุ่งอนาคตไม่แตกต่างกัน แต่ก็มีงานวิจัยหลายฉบับที่พบว่าเพศต่างกันมีระดับมุ่งอนาคตแตกต่างกัน เช่น สุนิสา สิริวิพัทธ์ และอรุณี เพชรพัฒน์พงษ์ (2540 : 63) พบว่าครูสังคมศึกษาเพศหญิงมีลักษณะมุ่งอนาคตสูงกว่าเพศชาย ส่วนนาคยา ปิลาธิธนาภรณ์ (2531 : 44) พบว่าครูสังคมศึกษาเพศชายมีลักษณะมุ่งอนาคตสูงกว่าเพศหญิงในทุก ๆ ด้าน จะเห็นได้ว่าผลการวิจัยที่ศึกษาลักษณะมุ่งอนาคตโดยเปรียบเทียบตามเพศนั้น ยังให้ผลแตกต่างกันออกไปตามแต่ละสถานการณ์และโอกาสดังนั้นจึงยังไม่มีข้อยุติ ซึ่งเป็นเรื่องที่น่ามาศึกษาในโอกาสต่อไป

2. นักศึกษาที่อยู่ในระดับชั้นปีที่ศึกษาต่างกัน มีลักษณะมุ่งอนาคตในระดับแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ย พบว่า ชั้นปีที่ 5 มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 4 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 2 ตามลำดับ ซึ่งหากพิจารณาจากคุณลักษณะแล้วอาจจะกล่าวได้ว่าในชั้นปีที่ 5 และชั้นปีที่ 4 นั้น นักศึกษากำลังจะสำเร็จการศึกษาและเตรียมตัวก้าวสู่โลกอาชีพ ดังนั้นจึงต้องมีลักษณะมุ่งอนาคตในระดับสูง ทั้งนี้เพราะลักษณะมุ่งอนาคตประกอบด้วย ความสามารถคาดการณ์ไกล ความสามารถวางแผน และความสามารถควบคุมตนเอง และในชั้นปีที่ 1 นั้นนักศึกษากำลังเริ่มต้นเข้าสู่โลกการศึกษาระดับอุดมศึกษา จึงมีลักษณะมุ่งอนาคตในระดับสูง ทั้งนี้เพราะนักศึกษาจำเป็นต้องใช้ความสามารถคาดการณ์ไกล ความสามารถวางแผน และการควบคุมตนเองสูงเช่นเดียวกัน ซึ่งในส่วนนี้เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคต ที่ นาทยา ปิรันธนานนท์ (2526 : 1) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นกุญแจสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนสามารถปรับตัวได้ดีในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นเมื่อทุกคนมุ่งหวังที่จะอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข จึงจำเป็นต้องปรับตัวและมีการเตรียมตัวให้พร้อม สิ่งสำคัญประการหนึ่งคือการสร้างลักษณะมุ่งอนาคตให้เกิดขึ้นในตัวของเขานั่นเอง นักศึกษาที่อยู่ในระดับชั้นปีที่ศึกษาแตกต่างกันมีลักษณะมุ่งอนาคตในระดับแตกต่างกัน ผลที่ได้สอดคล้องกับงานวิจัยของ ดวงเดือน พันธมนาวิน และเพ็ญแข ประจวบจันทน์ (2520 : 17) ที่ว่า อายุและระดับชั้นต่างกันทำให้ลักษณะมุ่งอนาคตต่างกัน โดยในส่วนของงานวิจัยฉบับนี้แตกต่างกับงานวิจัยของ ดวงเดือน พันธมนาวิน และเพ็ญแข ประจวบจันทน์ พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 5 และชั้นปีที่ 1 มีค่าเฉลี่ยมุ่งอนาคตใกล้เคียงกัน แต่ผลงานวิจัยของดวงเดือน พันธมนาวิน และเพ็ญแข ประจวบจันทน์ ที่ว่า ผู้ที่เรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีคะแนนเฉลี่ยมุ่งอนาคตที่สูงที่สุด ส่วนผู้เรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีคะแนนเฉลี่ยมุ่งอนาคตต่ำที่สุด

3. นักศึกษาที่อยู่ในคณะวิชาต่างกัน มีลักษณะมุ่งอนาคตในระดับที่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยพบว่าค่าเฉลี่ยระดับมุ่งอนาคตอยู่ระหว่าง 3.5859 ถึง 3.9443 ซึ่งค่าเฉลี่ยไม่แตกต่างกันมากนัก โดยคณะเภสัชศาสตร์ คณะพยาบาลศาสตร์ และคณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์และสวัสดิการสังคม มีค่าเฉลี่ยสูงสุดอยู่ใน 3 อันดับแรก ส่วน คณะศิลปศาสตร์ คณะกายภาพบำบัด และคณะเทคนิคการแพทย์มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดอยู่ใน 3 อันดับสุดท้าย ทั้งนี้อาจเป็นไปได้ว่าคณะวิชาที่นักศึกษาเรียนในหลักสูตรแต่ละหลักสูตรต่างก็มุ่งผลิตบัณฑิตให้มีคุณลักษณะแตกต่างกันไปตามลักษณะวิชาชีพของตนเอง ซึ่งทำให้มีผลต่อความสามารถคาดการณ์ไกล ความสามารถวางแผน และความสามารถควบคุมตนเอง อันส่งผลเป็นลักษณะมุ่งอนาคต เมื่อทำการทดสอบการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ด้วยวิธีการทดสอบของเซฟเฟ่ พบว่ามีค่าเฉลี่ยรายคู่ 5 คู่ ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ คณะเภสัชศาสตร์สูงกว่าคณะกายภาพบำบัด คณะเภสัชศาสตร์สูงกว่า

คณะเทคนิคการแพทย์ คณะพยาบาลศาสตร์สูงกว่าคณะเทคนิคการแพทย์ คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์และสวัสดิการสังคมสูงกว่าคณะเทคนิคการแพทย์ คณะบริหารธุรกิจสูงกว่าคณะเทคนิคการแพทย์ ส่วนค่าเฉลี่ยคู่อื่น ๆ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จะเห็นได้ว่าแม้จะเป็นคณะวิชาในสายวิชาเดียวกันก็ยังมีแตกต่างกัน เช่น ในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ ก็ยังมีผลแตกต่างกัน ได้แก่ คณะเภสัชศาสตร์ คณะพยาบาลศาสตร์ คณะกายภาพบำบัด และคณะเทคนิคการแพทย์ ส่วนสาขาวิชาสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ พบว่าไม่แตกต่างกัน ได้แก่ คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์และสวัสดิการสังคม คณะศิลปศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจ ส่วนในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ได้แก่ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีก็ได้ผลไม่แตกต่างจากคณะอื่น ๆ แต่พบว่าหากเป็นในสาขาวิชาต่างกันแล้ว เช่น สายสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพกับสายสาขามนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ที่แตกต่างกันคือ คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์และสวัสดิการสังคม กับคณะเทคนิคการแพทย์ และคณะเทคนิคการแพทย์ กับคณะบริหารธุรกิจ ซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติซึ่งจะเห็นได้ว่า เรื่องของคณะวิชายังเป็นตัวแปรที่น่าสนใจที่ยังต้องศึกษาต่อไปว่า หากศึกษาลักษณะมุ่งอนาคตในสถานการณ์อื่น ๆ แล้ว ตัวแปรคณะวิชาต่างกันจะมีผลทำให้ลักษณะมุ่งอนาคตต่างกันหรือไม่

ข้อเสนอแนะ

1. ควรนำตัวแปรอื่น ๆ มาศึกษากับลักษณะมุ่งอนาคต เช่น การอบรมเลี้ยงดูแบบต่าง ๆ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ชนชั้นทางสังคม และลักษณะการปะทะสังสรรค์ในครอบครัว เป็นต้น
2. ควรส่งเสริมให้มีการพัฒนารูปแบบของการเรียนการสอน และกิจกรรมของนักศึกษาให้สอดคล้องกันและปลูกฝังให้มีลักษณะมุ่งอนาคตแก่นักศึกษาในระดับสูงขึ้นต่อไป
